

Kjærlighet i overdose

Marcus kjente kinnene hans ble røde da han brettet sammen brevet han hadde fått. Det at hun, den store drømmen hans, hadde sendt han et brev var fantastisk. I brevet sto det bare en enkelt takk for hjelpen i går på caféen, men for Marcus var det nok. Juli het hun, som måneden. Navnet passet henne perfekt, hun var akkurat som en varm sommerdag der sola var på det høyeste. Marcus ønsket å ha henne, for alltid.

Han gikk ned over gaten til den hjemmekoselige caféen, han kikket inn et av butikkvinduene og så seg selv. Mørkt rufsete hår og noen briller som satt nokså bra på nesen hans, men med mørke ringer under øynene og et par rynker i panna kunne man se at livet hadde tatt hardt i han. Marcus vendte blikket bort og tankene hans vandret tilbake til Juli, han kikket ned på hånden sin og lurte på hvordan hennes hånd ville ligge i hans. Marcus håpte at det kom til å skje, nei, han visste at det skulle skje.

Marcus nådde caféen, da han tok i døren og skjøv den vekk hørtes et pling fra klokken over døra og lukta av nybakte boller fant veien til nesa hans. «Hei og velkommen til Bygdens Cafe, hva kan jeg hjelpe deg med?» sa damen i disken. Hun hadde blondt hår med noen grå striper og et forkle hengende rundt halsen. Marcus små kikket ned på lappen på brystet hennes. Carmen, ja. «Hallo, en bolle med kaffe takk», mumlet Marcus. Han prøvde å trekke på smilebåndet, men det ble mer til en grimase. «Den er grei, det blir 20 kroner», sa Carmen og trakk på smilebåndet med suksess. Marcus visste hun bare smilte fordi hun måtte, men det var et varmt smil uansett. Han slang tjuekroningen ned på disken, den trillet litt rundt før den lå i ro.

Marcus fulgte Carmen med blikket og merket at hun la den på det vanlige bordet hans, var det Juli som hadde sagt ifra at det var der han satt? Nei,

hun jobbet ikke på søndager. «Samme kan det være», sa Marcus litt til seg selv og falt nesten ned i setet sitt. Ut av vinduet kunne man se at det hadde begynt å snø lett. Tårer fra englene sier noen at det er, det kan godt være mulig. En engel ja. «Jeg skal hjelpe deg» tenkte Marcus, «Jeg skal hjelpe deg å bli en engel, Juli».

Da kaffekoppen var tom, og smulene var børstet av bordet reiste han seg opp. Marcus begynte å ta noen skritt til utgangen før Carmen sa, «Marcus, vent litt. Du glemte denne forrige gang da du hjalp til». Hun holdt opp en kniv, Marcus hadde glemt helt at den var her. «Takk», sa han og tok kniven ut av hendene hennes. Det var jo bare bra, tenkte han. Nå slapp han å hente den senere.

Marcus spaserte nedover fortauet, gatelykten hadde skrudd seg på og badet snøen og bilene rundt han i gult lys. Skogen kom snart til syne, det var bare å gå gjennom der så var han fremme ved Julis hus. Marcus hadde ikke sett henne i hele dag og nå var det på tide å gjøre noe med det. Han ville se henne hver dag. De nydelige blå øynene hennes som minnet om sjøen. Håret hennes som var rødt som sola. Huden som var hvit som snøen. Ja, han ville se hele henne.

Han kikket frem og så røde lokker falle ned. I månens lys var hun en engel. Marcus visste nå at alt skulle gå etter planen. Marcus satte opp farten mot de nydelige lokkene. «Endelig, min kjære, himmelen venter bare for deg», tenkte han. Juli snudde seg, og de vanligvis rolige og myke øynene ble fylt med redsel. Hun merket månens lys ble gjenspeilet i noe skarpt og blankt. Hånden til Marcus strammet seg rundt skaftet til kniven. Han hadde kommet så nær at han kunne lukte parfymen hennes nå. Marcus tok et lite steg til. Julis rygg var varm, akkurat som en dag i den utsøkte sommermåned.

«Hallo, elskling», hvisket han inn i øret hennes. Juli skalv, og beina kunne så vidt bære henne. «Savnet meg?», hvisket han igjen. Kniven lå tett inntil Julis hals, blodet var synlig på den sølvfargede kniven. Det var en perfekt match. Kniven skled sakte over strupen hennes. Blodet begynte å famle nedover i små bekker. «Hvorfor, Marcus?», falt ordene før beina hennes stoppet å skjelve. Kroppen falt mot den hvite snøen og den røde fargen spredte seg ned i jordens røtter. Marcus sølvfargede våpenet falt i bakken med et mykt pling. Han fanget Julis sjøblå øyne. «Min for alltid», smilte han.